

TOT FELUL DE LUCRURI PREȚIOASE

»*Sapă șanțuri în stânci și ochiul lui privește tot ce este de preț în ele.*« (Iov 28.10)

În capitolul 28, gândurile lui Iov sunt preocupate cu mineritul. Este ușor de observat. Aceste gânduri îl duc în duh la locul unde se găsesc metale: argint, aur, fier și aramă. În cele din urmă ajunge la locul unde se găsește safirul.

Ne-am putea preocupa întâi cu mineritul normal. Ar fi foarte interesant să auzim despre tot felul de experiențe trăite de miner, despre primejdiile și greutatea lui, despre exploatarea minieră. Apoi am putea face câteva frumoase aplicații practice, deoarece în unele privințe viața omului seamănă cu mineritul.

Dar de cea mai mare importanță este semnificația spirituală.

Abia aceasta ne deschide minunatele taine ale Cuvântului adevărului, ale prețioaselor gânduri ale lui Dumnezeu. Căci vom fi conduși până-ntr-acolo că nu ne mai putem dezmetici din uimire, iar dacă atunci ni se pare că am ajuns la capăt, abia atunci începe totul cu adevărat.

Mina

Minerul coboară în adâncul întunericului și cercetează lăuntrul pământului până la marginile îndepărtate ale negurei și ale umbrei morții.

Departate de sălașurile oamenilor, în singurătate, în munți sapă puțuri și deschide galerii. Tot mai adânc coboară în stâncă, până găsește prețiosul argint și aurul. În cele din urmă ajunge pe trepte de aur la locașul safirului.

Aici Iov vede un drum pe care pasărea de pradă nu-l cunoaște și pe care ochiul vulturului nu l-a zărit, pe care fiarele sălbatice nu-l calcă, peste care leul n-a pășit. Cum ar fi putut să ajungă acolo?

Iov vede minerul ostentindu-se sub greutatea de negrăit și mari primejdii. Acesta știe că urmărește un scop foarte precis: caută comori.

În fața ochilor minții îi apar: argint, aur, aramă și fier. Pentru miner aceste cuvinte au un sunet frumos. De dragul acestor lucruri el îndură toate greutățile, da, el își riscă însăși viața.

Oare să fie intenția Duhului Sfânt doar aceea de a ne familiariza cu mineritul? Oare să fie aici vorba numai despre o povestire menită să ne umple timpul, poate ca să nu citim romane sau ca să nu ne căutăm cine știe ce alte preocupări?

Nu poate fi cazul. Scriptura are un înțeles mai adânc.

Mina ne vorbește despre lucruri minunate.

Așa cum minerul găsește acolo jos tot felul de lucruri prețioase, tot așa există și în viața noastră ocazii să găsim lucruri asemănătoare și aceasta exact în adâncul necazului, în umilințe, suferințe și dureri. În această pildă minunată nimic nu este fără însemnătate. Dacă totuși nouă ni se pare că este așa, înseamnă că ochii noștri sunt opriți de a recunoaște lucrurile prețioase.

Se pare că și nouă ne merge uneori ca minerului: putem să căutăm mult până găsim în adâncuri ceva prețios, dar în cele din urmă prețioasa comoară zace descoperită în fața ochilor noștri mirați, apoi izbucnește bucuria.

Pentru a găsi comorile, minerul trebuie să ia cu el o lumina care nu are voie să se stingă niciodată. Exact așa este și pe calea credinței; nici aici nu poți găsi ceva prețios fără lumină. Numai când Cuvântul ne luminează calea (nu există altă lumină pentru credință) vom găsi în adâncul suferinței tot felul de lucruri prețioase.

Fier și aramă

Fierul este un simbol al păcatului, iar arama este un simbol al judecății. Fierul este un metal foarte instabil și ruginește foarte ușor, fapt care-l face nu doar neplăcut la privit, ci și de neutilizat în multe scopuri.

„Să n-ai niciodată (în veci) încredere în vrășmașul tău, căci așa cum fierul ruginește iar și iar, tot așa nu se lasă el de ticăloșia lui”, așa spune înțelepciunea lumii.

Vârful sabiei lui Goliat era din fier, greu de 600 de sicli. Oare la ce trebuia să slujească acest țepuș? Pentru moarte, păcatului.

»Cei ce ședeau în întuneric și în umbra morții, trăiau legați în ticăloșie și în lanțuri.« (Psalmul 107,10 și 16) Aceștia sunt oamenii ticăloși care zac legați în păcat și nu se mai pot ajuta. Dar Dumnezeu a rupt lanțurile de fier. El i-a eliberat pe păcătoși din lanțurile păcatului și din legăturile lui.

»Păcatul este scris cu un priboi de fier.« (Ieremia 17,1) Dar la restaurarea lui Israel, Dumnezeu va aduce în loc de aramă, aur și în loc de fier, argint. (Isaia 60,17)

Dumnezeu iubește dreptatea – aur și judecata – aramă. »Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie.« (Psalmul 89,14 și 15; 33,5)

»Când se împlinesc judecățile Tale pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea.« (Isaia 26,9) Aceasta este ceea ce aduce aurul în loc de aramă sau dreptate prin judecată.

Toate ostenele oamenilor (alchimiștilor) din vechime de a produce aur în vreun fel, n-au dus la niciun rezultat, tot așa cum niciun om nu poate aduce înaintea lui Dumnezeu o neprihănire care să fie valabilă.

Dar Dumnezeu poate face aur din aramă, tot așa cum poate face dreptate prin judecată.

Dumnezeu va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui. (Psalmul 130,8)

Atunci din fier (păcatul) se va face argint (răscumpărare).

Argintul

Argintul este un simbol al răscumpărării dar și al Cuvântului lui Dumnezeu. Este primul lucru pe care minerul îl găsește în Iov 28. Când Dumnezeu îl duce pe om în adâncuri, atunci poate vorbi cu el. Câți oameni nu sunt care în zilele bune n-au deloc simțul auzului pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și copiii ai lui Dumnezeu în zilele bune abia dacă găsesc puțin timp să se preocupe cu lucrurile prețioase ale lui Dumnezeu.

Dar dacă apoi vin zile de necaz și restriște, când omul zace pe patul de suferință, atunci El îi deschide urechea. »Atunci El le întipărește învățăturile Lui.« (Iov 33,16 și mai departe și 23 și mai departe).

Atunci El spune: »Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă. Am găsit un preț de răscumpărare pentru el.«

Ca răscumpărător trebuia să vină Mesia, de aceea proorocița Ana vorbea despre El tuturor celor care așteptau mântuirea în Ierusalim. (Luca 2,38)

De aceea a trebuit Fiul lui Dumnezeu nu numai să vină pe pământul acesta, ci a trebuit să coboare în inima pământului. (Matei 12,40)

»Și acest „S-a suit” ce înseamnă decât că mai înainte Se pogorâse în părțile de mai jos ale pământului?« (Efeseni 4,9) Acolo este sălașul argintului și al aurului, cea mai întunecată adâncime, unde niciun picior de om n-a ajuns.

»Și Eu Mă gândeam: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea.”« Atunci când negura a devenit prea deasă, El a găsit prețiosul argint și a luat iar cuvântul: »Este prea puțin lucru să fii robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.« (Isaia 49) Aceasta este un imens trofeu de argint.

Aurul

Nu numai argint găsește minerul, ci și aur, aur prețios, aur curat, simbol al dreptății dar și al dragostei și credințioșiei lui Dumnezeu.

Ordinea găsirii în adâncul pământului poate fi foarte diferită. Iov vede întâi argintul, apoi aurul și abia apoi fierul, iar în cele din urmă și arama.

Aceasta vrea să spună că întâi trebuie să fim răscumparați pentru a putea recunoaște minunata dragoste și dreptate ale lui Dumnezeu. Dar chiar și cei răscumparați au o vagă înțelegere a acestor lucruri.

Deosebit de vagă este înțelegerea în ceea ce privește păcatul și judecata. Aceasta vine abia mai târziu, odată cu creșterea în cunoștință.

Mulți copii ai lui Dumnezeu cred că în loc să devină mai buni, cu timpul, devin mai răi. Este o eroare. Nimeni nu poate deveni mai rău decât este. Se spune adesea că omul este cu desăvârșire rău de la natură, așa că nici nu poate fi vorba de a deveni și mai rău.

Dar odată cu creșterea în cunoștința lui Dumnezeu, crește și cunoștința despre starea noastră total pierdută și căpătăm tot mai multă și mai multă înțelegere despre mârșăvia păcatului și judecata groaznică ce trebuie să-i urmeze, care ar fi trebuit să ne lovească pe noi, dar care L-a lovit pe El, pe Cel sfânt. Aici găsim fier și aramă, păcat și judecată.

Câtă vreme omul nu este răscumpărat, nu înțelege absolut nimic din aceste lucruri. El nu cunoaște nici păcatul, nici judecata, tot așa de puțin cum are înțelegere pentru lucrarea de mântuire și pentru dragostea și dreptatea lui Dumnezeu.

Dragostea lui Dumnezeu (aurul) s-a descoperit prin aceea că ne-a dat o dreptate desăvârșită în Hristos.

În acest scop, minunata lui dragoste a trebuit să aducă o jertfă, o jertfă așa de mare și minunată cum nu mai este alta asemenea.

»Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.« (2 Corinteni 5,21) O, minune a dragostei! Acum suntem neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, »suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.« (Efeseni 2,10) Aleluia! Am găsit aurul la crucea de pe Golgota.

Cititorul este rugat să parcurgă Epistola către Romani și să ia aminte la aurul (dreptatea lui Dumnezeu) care se găsește în ea. Această neprihănire se găsește numai în valea morții. Numai când am murit cu Hristos, când moartea Lui este moartea mea, voi vedea această neprihănire ca pe neprihănirea mea, cu care voi putea sta înaintea lui Dumnezeu toată veșnicia, da, dar nu numai să stau, ci pot chiar să strălucesc ca un neprihănit desăvârșit în ochii sfântului Dumnezeu și ale tuturor cetelor cerești.

Când un răscumpărat a găsit neprihănirea prin credință, prin faptul că, făcut neprihănit prin credință are pace cu Dumnezeu, atunci el recunoaște că dragostea veșnică a lui Dumnezeu este aceea care, nu numai că ne-a destinat un sorț atât de minunat, ci a și făcut totul ca să ne aducă în posesia acestor prețioase bunătăți.

Abia atunci înțelegem Ioan 3,16: Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea (și pe mine), că a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine (și eu, ce har!) crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Cine crede în El nu va fi judecat, ci va face parte dintre cei mântuiți, dintre copiii lui Dumnezeu, va aparține celor sfinți, celor slăviți, în care Domnul Își găsește plăcerea. Aparține și cititorul acestora?

Atunci am găsit aurul, prețiosul aur și putem spune: »Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!« (1 Ioan 3,1) Și suntem copii ai lui Dumnezeu, »și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos.« (Romani 8,17)

Calea suferinței

În Isaia 35 este descrisă „calea cea sfântă”, un drum la înălțime, un drum înalt, care merge în sus. Acesta este drumul care duce la Sion. Cei izbăviți merg pe el cu cântări de biruință, o bucurie veșnică le va încunună capul, chiar și cei fără minte dacă merg pe ea nu se vor rătăci.

În Iov 28 vedem un drum de adâncime, o cale a suferinței, pe care trebuie să-l parcurgem toți. Ambele căi sunt căi ale credinței, adică numai credința le găsește și poate merge pe ele.

Dacă minerul s-ar opri din mers s-au s-ar așeza, n-ar putea găsi nimic prețios. El trebuie să înainteze și să coboare tot mai adânc în întunericul pământului. De aceea citim că trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu prin multe neazuri și strâmtorări. (Faptele Apostolilor 14,22) Nu putem fi scutiți de suferințe, trebuie să coborâm și să înaintăm pentru a găsi tot felul de lucruri prețioase. (Vă rog să luați lumină cu voi).

Ce să însemne aceasta, ce să însemne suferințele? Cine nu cunoaște frumoasa cântare a lui Karl Gerock «Dumnezeiescul „trebuie”!:

Trebuie mereu suferință,
Mereu să fie o luptă de dat?
Oare spre veșnica locuință
Răzbim doar pe-un drum însângerat?

Ea în inimă îți e săpată
Și cu amar își cere pedepsirea,
Căci în cruce și-n durere, iată,
Cu râvnă-și caută mântuirea.

Nu m-a creat El pentru plăcere,
Pentru desfătare sufletească?
Cum se face atunci că în durere
Inima-mi e gata să sfârșească?

De pe înfloritele cărări
Iute-aluneci în nehibzuință;
De-aceea Tatăl are-ades muștrări. -
Iată și a treia Lui cerință.

Cerința Lui e scrisă-n stele;
De la început a fost în planu’-I sfânt;
Doar așa tăcem în clipe grele,
Și-nvățăm umblarea pe pământ.

Ea a fost scrisă dinainte,
Din veci, la sfânta cruce unde El,
Conduc de-o dragoste fierbinte
A ispășit dumnezeiescul Miel.

E voia Tatălui în veci slăvit,
E dumnezeiasca lui voință.
De-aceea, suflete, stai liniștit! -
Aceasta-i prima Lui cerință.

Pe unde Domnul a pășit cândva,
Nebiruit de suferință,
Să se mai teamă astăzi cineva?
Aceasta-i ultima cerință.

Cerința poate fi citită
În mersul lumii,-n veacuri scurse,
Unde ura ei nestăpânită
Sfinților le-ntinde curse.

Rămâi deci tare în credință,
Necazul chiar de te mâhnește!
Nu te depărta de năzuință!
Domnul muștră pe cime iubește.

Cu cât umblarea ta-i mai sfântă,
Cu-atât a lor e-n necăință;
E-un obicei care-i frământă. -
E cea de-a doua Lui cerință.

Nu va dura fără hodină,
Dup’-o vreme trece-amarul greu
Și se va vedea-n lumină
C-a fost cerința lui Dumnezeu.

Trei feluri de suferințe găsim pe cale, pe care le putem recunoaște în trei pilde.

1. Suferințe menite să ne pregătească pentru misiunea pe care Dumnezeu ne-a destinat-o și de a ne face apti să putem primi binecuvântări și mai mari. În acest sens, istoriile lui Iosif și ale lui Iov sunt un model minunat. Vă rugăm să le citiți!
2. Suferințe care ne lovesc din cauza necredințioșiei noastre, după cum putem vedea așa de limpede în istoria lui Iacov și a multor alora. Iacov a trebuit să recunoască după o viață de 130 de ani: »Zilele anilor vieții mele au fost puține la număr și rele.« Sărmanul Iacov! Înșelător, amăgitor! Cât a durat până a devenit 'Israel', un luptător al lui Dumnezeu!
3. Suferințe din cauza credințioșiei, din cauza mărturieii. Acestea sunt suferințele pe care putem să le privim ca pe un dar de har din partea Domnului; ele sunt cele mai bogate în aur.

De fapt, credința găsește și în primele două adâncuri ale suferinței mult argint și aur prețios, dar beneficiul din cea de a treia le întrece cu mult pe toate. De aceea să studiem aceste suferințe mai îndeaproape.

Profeții au mărturisit despre suferințele care trebuiau să vină peste Hristos și despre lucrurile minunate de după aceea. El este Acela, Preaslăvitul nostru Domn și Mântuitor, care a suferit pentru credințioșia Sa ca nimeni altul.

Nimeni n-a coborât în adâncul minei mai jos decât El. Dar nimeni n-a mai luat o astfel de pradă în argint și aur ca El. El a adus fierul (păcatul) la lumină într-un mod desăvârșit, prin aceea că S-a dat în mâinile celor păcătoși, ca să se poată descoperi toată inima lor rea și păcătoasă. Putem vedea acest lucru acolo, la cruce, pe Golgota. Toată infamia 'învățaților', a religioșilor, a puternicilor lumii, a grecilor, a iudeilor, a romanilor a devenit acolo vizibilă într-un mod evident.

Acolo a găsit arama (L-a lovit judecata) care trebuia să ne lovească pe noi, dar care nu ne va lovi toată veșnicia. Acolo a coborât în adâncul adâncului, atât de adânc cum niciun om n-a coborât. (Vă rugăm să citiți Psalmul 22.)

Noi găsim aici în loc de fier, argint încercat de șapte ori și în locul judecății – neprihănire prin dragostea Dumnezeului și Tatălui nostru.

Acolo suntem îndreptățiți prin credință și avem pace cu Dumnezeu prin Isus Hristos. (Romani 5) Da, într-adevăr, aici »dreptatea și pacea se sărută.« (Psalmul 85,10-11)

Dar Preaslăvitul, care a coborât în adâncul atât de îngrozitor, El este primul care a ajuns, urcând pe trepte de aur, la sălașul safirului. El este acum înălțat și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. (Evrei 12,2; Efeseni 1,20; Evrei 1,3; 8,1; 10,12;) Acesta este sălașul safirului. (Vă rugăm să citiți Filipeni 2,6-11.)

Vedem atât în Vechiul cât și în Noul Legământ, sfinți al căror nume au o reputație bună, cum ar fi: Daniel, Șadrac, Meșac, Abed-Nego și în sfârșit apostolii Domnului, dintre care cel dintâi Pavel, despre care Domnul Însuși a spus: »Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea lui Israel. Și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.« (Faptele Apostolilor 9,15-16)

Safirul

De ce duc treptele de aur la locașul safirului? De ce nu la locașul smaraldului, al rubinului sau al altor pietre prețioase? Safirul este temelia tronului lui Dumnezeu. »Sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui.« (Exod 24,10)

»Deasupra cerului care era peste capetele lor (ale heruvimilor), era ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om care ședea pe el.« (Ezechiel 1,26; 10,1)

Ce înseamnă tot safirul în comparație cu această imensă mulțime, pe care o vedem adunată la tronul lui Dumnezeu? De aceea a trebuit Iov să pomenească despre safir. Nu că ar fi știut el despre ce slavă minunată vorbește, dar Duhul Sfânt care îl mâna să vorbească despre lucruri așa de minunate, îl inspira. Numai așa a putut să vorbească despre înțelepciunea tainică pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veci (de toți vecii) spre slava noastră. (1 Corinteni 2,6-8)

Acest tron de safir va fi primul lucru pe care-l vom zări după răpirea noastră. Spre el vor fi îndreptați toți ochii și spre Cel ce șade pe el, care întrece orice minunăție și splendoare (Apocalipsa 4).

Acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru pentru totdeauna și în veci. (Psalmul 48,14)

Acela care șade pe un tron așa de minunat este Dumnezeul nostru. La El suntem aduși deja de pe acum și ne putem apropia de El fără teamă, ca acei 70 de bătrâni ai lui Israel din Exod 24.

Dar noi ne putem apropia și mai mult de El decât ei, căci noi avem un loc în inima lui.

Despre acei bătrâni citim: »El nu Și-a întins mâna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu și totuși au mâncat și au băut.«

Dar către noi Își va întinde mâna, ca un Tată către copilul Lui, căruia îi aparține toată inima Lui, toată dragoste Lui, tot aurul Lui. Despre El cântăm deja astăzi:

Deschisă în Isus Hristos
E inima-Ți de Tată.
Când suntem în dureri, nevoi,
Venim la Tine-ndată.
Acolo știm
Că ne-odihnim,
Și stăm adăpostiți
De toate grijile scutiți.

Acest Dumnezeu este Dumnezeul care la început a creat cerul și pământul, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul lui Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

Acest Dumnezeu este Dumnezeul și Tatăl nostru în Isus Hristos, Dumnezeul de pe tronul de safir. În curând vom fi la El, Îl vom vedea așa cum este, vom fi ca El și vom savura tot ceea ce dragostea Lui a pregătit pentru noi.

Dacă astfel de gânduri ne mișcă inima, atunci nu putem decât să ne mirăm, să ne minunăm și să adorăm puterea dragostei care s-a descoperit în Isus.

ALELUIA!

Am găsit lăcașul safirului PREȚIOS! Amin!